

От тоя момент ние се заехме да работим с него. Посочихме му колко много греша. Благоприятно беше, че не е дал писмени показания. За негово учудване ние в продължение на дълги часове му разказвахме тейните на държането на революционера пред врага, доказвахме му, че той спокойно може да се отрече от дадените показания, като такива взети при насилие, показвахме му, че само така ще постъпи честно към другарите си, към движението и ще бъде от решителна полза за самия него. Другарят Нино даде обещание да отрича. На следващия ден той беше бит още по-жестоко, краката му бяха подпухнали и посинели, но той стоически понесъл всичко и отрекъл показанията си. Вапцаров сияеше за тоя резултат. На третия ден обаче др. Нино се върна тъжен. Скоро разбрахме, че той отново е признал. Полицията го измамила, заплашила го, че ще арестува другарката му и той признал.

Отново увещаване, нови доказателства, че с признание той сам вкарва другарката си в полицейския капан и другарят Нино отрече и до края твърдо удържа, въпреки всички насилия.

След няколко дни в килията доведоха млад работник от "Електро-метал". Той хитро ни се усмихваше още при първите увещения. Оказа се, че той сам добре познава светите истини, които ние му внушавахме и че беше решил да мълчи.

Килиите на Дирекция на полицията се препълваха с нови арестувани. В нашата килия доведоха ученик от Машинно-техническото училище. Той беше порядъчно бит. Захлупи очи на пода и не желаше да отговаря. С настойчивост му се обясни как трябва да се държи пред врага. Увещавахме го да отрече направените признания. Той послуша и остана крайно благодарен.

В нашата килия се създаде колектив от пет другари. Ние деляхме залъка си, сядахме да обядваме и вечеряме, когато се полага, макар че имяхме само сух хляб. Дълги часове ние се разказвахме прочетени книги и гледани филми. Беше установен ред, всеки един да разкаже с подробности прочетен от него роман или гледан филм. Когато Вапцаров разказваше, ние слушахме прехластни. Той разказваше така вълнуващо. Разказонето дълбоко ни раздвижваше. Спомням си, че веднъж той разказваше за стремително движение на влак в някаква сцена от филм и така го разказа, че ние всички инстинктивно се отръпнахме, тъй като влакът бил изпуснат от машиниста и грозела катастрофа.

След разказите следваше литературно-музикална програма, а понякога следваше и боричкане, за да се раздвижат схванатите мускули. Вапцаров, човекът, който очакваше смъртна присъда, наравно с всички участвуваше в тия боричкания.

Вапцаров ясно съзнаваше, че палачите ще издадат смъртна при-